

at tage under Overvejelse, hvorvidt man ønsker flere eller færre Jurisdiktioner ind under denne Bestemmelse. Som en Regel maa man vel sige, at Folk paa Landet helst ville være fri for Cyklygter, da ogsaa disse let kunne skræmme Hestene. Paa Frederiksberg findes den fornuftige Bestemmelse, at Cyklygterne ikke skulle tændes i den Tid, de lyse Nætter være. Der er ogsaa noget urimeligt i, at man lyse Sommeraftener eller Sommermorgener skal kørre med tændt Lygte. Det var derfor maaske værd at tage under Overvejelse, om denne Bestemmelse ikke skulde gives en videre Anvendelse. Dette er et af de Forhold, der have vist sig vanskeligst at regulere, og der møder ogsaa Vanskeligheden ved Tidsberegningen de forskellige Steder. Efter en Konference, som jeg har haft med en af Embedsmændene paa astronomisk Observatorium, kom vi til det foreløbige Resultat, at hvis der virkelig skulde være en tvungen Tændingstid for hele Danmark, kunde det være rimeligt, at den optoges i Almanakken. De Herrer vide, at der ud for hver Onsdag i Almanakken staar anført Tusmørkets Varighed, saaledes at man, hvis man lægger Tusmørketiden til Solnedgangen og trækker det fra Tiden for Solens Opgang, faar det Tidsrum ud, i hvilket Cyklygterne burde være tændte. Men da det i hvert Fald for adskillige Folk falder vanskelig at regne, vilde det maaske være heldigt at afbilde et lille Cyklehjul af Størrelse som den almindelige Maanefigur og aftrykke dette samt Tændings- og Slukningstiden for Cyklygten. Saaledes kunde man faa Forholdet reguleret paa den nemmeste Maade. Hvis man ikke vil gaa til et fælles Tændingspaabud for hele Landet, hvilket jeg ogsaa tror, det vil være bedst at undgaa, kunde man jo let optage en Tabel vedrørende dette Forhold paa et andet Sted i Almanakken. Man kunde ogsaa gaa en anden Vej og fastsætte en ganske bestemt Tid for Lygtetænding og f. Eks. sætte den til: Januar Kl. 5, Februar Kl. 6, i Marts Kl. 7 og i April Kl. 8 o. s. v., hvilke Tal vilde være lette at erindre. Men jeg tror, at den Bestemmelse, som er optagen her i § 4, i Virkeligheden er den, som vil vise sig heldigst, nemlig at Lygterne tændes en Time efter Solnedgang og slukkes en Time før Solopgang.

§ 5 omhandler Bødepaalæg og § 6 de hidtil gældende Bestemmelser.

Idet jeg henstiller dette Lovforslag til alle vedkommendes Velvilje, skal jeg blot gøre den enkelte Bemærkning, at disse

Bestemmelser hidtil ere tagne i de forskellige Amtsraadskredse i Kraft af Loven af 4de Februar 1871, § 5, hvori det hedder: „For Landjurisdiktionerne eller Dele af Amtsraadet, som maa have indhentet vedkommende Politimesters og Sogneraads Erklæring, og med Justitsministerens Samtykke af Amtmanden udfærdiges Vedtægter, indeholdende flere eller færre af de i foranstaaende § 2 antydede Bestemmelser.“ Forholdene ere altsaa saaledes, at Sogneraadene kunne give en Erklæring og Amsraadene en Indstilling, men i Virkeligheden er det Amtmanden og Justitsministeren, der vedtage disse Bestemmelser og udstede dem, og uden Amtmanden og Justitsministeriet er det ganske ligegyldigt, hvad Amsraad og Sogneraad ville, saaledes at der her ved dette Lovforslag ikke er nogen som helst Tale om en Indskrænkning af Kommunernes Selvstyre eller om noget Indgreb i nogen som helst lokal Interesse. Jeg vil endvidere fremhæve, at disse lokale Interesser selvfølgelig ere berettigede. Det er jo berettiget, at de Folk, der skulle bekoste Vejene anlagte og vedligeholdt, ogsaa have Medbestemmelsesret om Færdslen paa dem. Men alle Mennesker ere enige om, at Cykler ikke slide paa Vejene, man har ikke oplevet, at en Vej er bleven hullet, ubrugbar eller opkørt paa Grund af Cykler, tværtimod maa man sige, at Cykler forbedre Vejene, det er en Slags Tromler, der løbe henad Vejene og lave dem bedre, men om Slid kan der ikke være Tale. Jeg har derfor uden Betænkelighed fremlagt dette Lovforslag, thi vi have her at gøre med et virkelig alment Forhold, som sikkert allerbedst og kun vil kunne ordnes gennem Lov. Jeg skal for at vise Dem blot et eneste Eksempel endnu paa, hvor utilfredsstillende de nuværende Forhold ere, fremdrage en Bestemmelse, der findes for Jurisdiktionerne i en hel Række Herreders Politivedtægter, og som lyder saaledes: „Velocipeder eller lignende Befordringsmidler skulle standse, naar de passerer af kørende eller ridende.“ Altsaa, hvis man indhentes af en Vogn, skal man springe af sin Cykle. Hvorfor man skal gøre det, ved jeg ikke, Hesten vil vist helst være fri for det. Og Bestemmelsen lyder ikke alene paa, naar man møder en kørende eller ridende, men ogsaa naar man passerer af en kørende eller ridende. Og hvad forstaar man saa ved kørende? Jeg vil spørge det høje Ting, om to Mennesker i en Motoryogn ikke ere kørende. Hvis jeg paa Hørsholm Landevej møder en Mo-